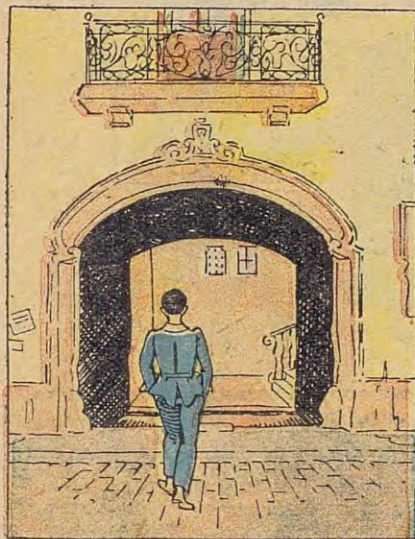

VIROLET

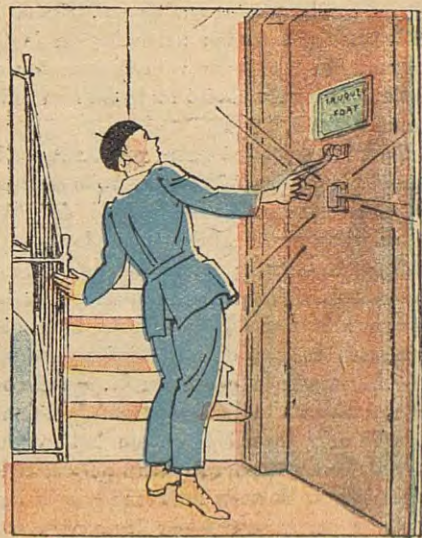
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

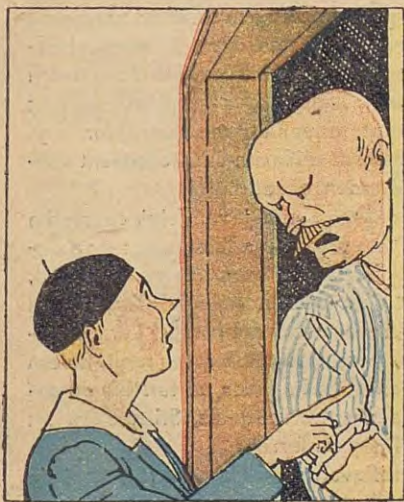
Un xicot estudiant va anar a visitar un amic el qual acabava de llogar unes golfes en una vella casa a la part antiga de la ciutat.

El jovenet, que tenia un caràcter molt servicial, tot just es trobava en el primer replà de la rònega escala, fou deturat per un rètol.

Tan bon punt assabentat del contingut, cuità a donar tres formidables cops de trucador que feren trepidar el malaguanyat immoble.

A l'instant s'obrí la porta i aparegué un home que va preguntar-li què desitjava. — Res — féu ell — he trucat fort com diu la inscripció.

L'home sortí a l'escala i propinà al visitant tres puntades de peu més vigoroses encara que no pas els cops de trucador.

I quan l'estudiant mormolà demanant una explicació, l'home signant-li un altre rètol, li digué: Es que he tingut d'eixugar-me els peus!

SILEX, NOVEL·LA D'AVENTURES

(Continuació)

Silex, no parava esment en ço que deia Nazim·Ali. De en tant en tant, adreçava l'esguard envers la finestreta de la cambra. Semblava que un imant misteriós l'atragués cap a la presó d'aquella divinitat.

— Escolta bé, Panís. — repetí el corsari. — Com que Georgina és italiana, he pensat en tu perquè la serveixis... Però ten present que sóc extremadament gelós i que a la més lleu sospita de traïció, hauré d'ésser inexorable. Tu sembles un home fi, educat, i és possible que aconseguieixis ablanir el seu urc i la seva altivesa. Ja saps que no vull rendir-la per la força. Si jo hagués volgut!.. Tu pots parlar-li de mi, dir-li que no sóc tan cruel com conten, que sóc immensament ric, i que si m'estima, la faré la meua muller i deixaré la meua vida d'aventures perquè ella i no més ella siga mestressa de mi. Reina la faré, si vol, de la illa que triï entre les perdudes en la immensitat del mar. Convence-la i el meu vaixell serà teu i fins t'ompliré de joïells si la teua ambició té la fal·lera d'un premi més gros encara. Obeiràs?

Silex comprengué quant profunda era la passió que dominava el pirata i pensà que els seus deures de cavaller companatjarien bé amb sos anhels de revenja. Des d'aquell instant es prometé alliberar la formosa captiva. Però era prudent obtenir una confiança cega del corsari.

— Obeiré, Nazim·Ali. M'interessa més el teu or que totes les dones de la terra. Si hi ha un àtom de dona en aquesta dona que desitges, deixa'm fer i aquest àtom serà teu.

— Bé; ara te la presentaré... — i el corsari obrí la porta de la cambra; a la llum esmortuïda d'una llàntia rosa, aparegué la dona de més sobirana bellesa que ulls humans hagin vist. La abrusadora passió del corsari era comprensible.

Un bernuc de seda finíssima cobria les seves formes que a judicar per la cara i per les mans, havien d'ésser d'una harmonia absoluta. En els cabells, subjectant el feix daurat de la seva mata, relluïa un enorme diamant rosa.

Silex, des del primer moment, es sentí captivat per tan extraordinària bellesa, però dissimulà hàbilment les seves impressions.

italiana, que s'havia redreçat en veure els dos homes, digué amb accent imperatiu:

— Us tinc prohibit que entreu en ma cambra!

— O, repròpia i esquerpa presonera meua! No temeu... Us presento un nou servidor. No goseu a temptar-lo valent-vos de vostra tràgica bellesa, senyora, si voleu estalviar el nou sacrifici d'un home. Amb ell us deixo. Salut, inhumana!

I el corsari eixí de la cambra, fent una senyal d'intel·ligència amb Silex.

— Senyoreta, sóc el seu esclau i escarceller, tot a l'hora, digué somrient en Silex a la donzella, un cop segur que estaven sols. I tot seguit, en el més dolç italià, li digué a cau d'orella, més ràpid que una guspira:

— Refieu-vos de mi. Jo us salvaré!

La dona tràgica

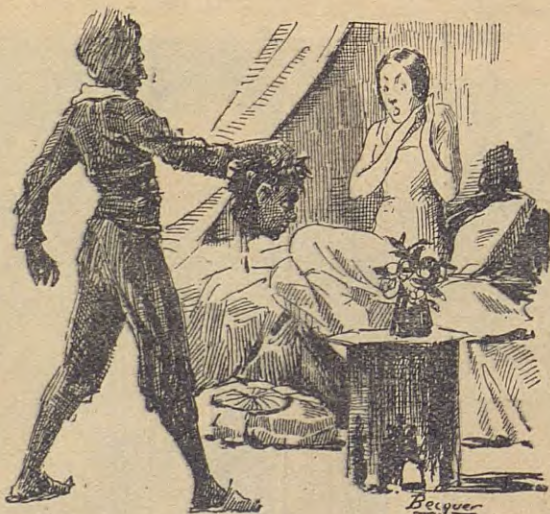
I

Si en un home jove qualsevol, hauria estat un problema curull de dificultats, la vigilància d'una dona formosa, imagineu el que havia d'ésser en el capità Silex, fill d'una terra on s'estima apassionadament. Demés, des del primer instant comprengué que, alliberant aquella dona, ultra fer una obra de caritat feria mortalment a Nazim·Ali, follament enamorat de la donzella del diamant rosa.

Quan, per a inspirar confiança a la jove, deixà caure-li a flor d'orella la promesa d'una pròxima alliberació, no va donar-se compte en Silex de l'encalç de les seves paraules. Ell, en realitat, havia procurat ficar-se a la gola del llop, amb el secret propòsit d'estudiar els costums del corsari i fins occir-lo si la cosa venia a tomb, però això, amb ésser molt, no era tan greu com pretendre pendre-li la presa, al terrible corsari, en mig dels seus servents, entre els quals, Silex s'era fet ja un enemic irreductible: «Puny de ferro».

Sortadament, Silex es refiava més de la seva planeta i de la benedictió de la causa, que de tota altra combinació. Així fou que, enlloc d'acovardir-se, procurà obtenir l'amistat de la donzella, assegurant, de pas, la del corsari.

(Continuarà)

— Es guapa, veritat? — preguntà el corsari, escorcollant el rostre de Silex.

— M'agrada més el diamant rosa, — respongué Silex amb aire indiferent.

A Nazim·Ali el tranquil·litjà la contesta. La misteriosa

La estàtua

Dibuixos d'En CORNET

per APELES MESTRES

A tu que t'agraden els contes que acaben en punta — m'ha dit el meu amic R., que fa poc ha vingut de viatge, — vaig a contar-te'n un que vaig llegir en un periòdic estranger i que, malgrat que te'l contaré com Déu em doni a entendre, espero que et farà tanta gràcia com a mi. Aquí va:

Un jove estava perdudament enamorat d'una senyoreta de bona casa. (De bona casa, en aquest cas, vol dir d'una família rica).

El jove en qüestió va tenir la sort d'ésser convidat a dinar a casa la seva estimada el dia del seu sant, lo qual considera ell com un benefici del cel, benefici que s'entelà un bon xic en veure que la vigília de la gran diada, la noia començava a rebre dels demés amics invitats, presents valuosíssims.

Perquè cal fer present que l'enamorat, si es sentia el cor ple d'amor, es sentia la borsu buida. Tot el capital de què disposava en tan solemne ocasió consistia en sis duros, o sigui trenta pessetes, ni una més ni una menys.

I començà a recórrer joier-

ries, quincalleries i magatzems d'objectes d'art

— Quan val aquest pendentif?

— Quatre centes pessetes.

— Bufal!

Més enllà:

— Quan val aquest gerro japonès?

— Cent cinquanta pessetes.

— No fa per mi.

En una altra casa:

— Quin preu té aquesta estatueta?

— Trescentes pessetes.

— M'hi pensaré.

Allò era el suplici de Tàntal; res de lo que li agradava s'avenia amb les miserables trenta pessetes de què disposava; i en canvi no podia pas regalar una futesa de cara o creu, quan la seva estimada estava rebent de persones indiferents uns presents que deixaven amb un pam de boca oberta!... Què fer? Desesperar-se? Abandonar la partida?... Suïcidat-se abans que fer un paper ridícol?...

Aquestes i altres consideracions no menys tristes, anava capdellant i descapdellant l'infortunat, quan, en passar per davant d'un establiment d'objectes d'art sent un gran terrabastall seguit de crits furiosos, impropis i amenaces.

Què deu passar aquí? Maquinalement allarga el coll dintre la botiga i veu a l'amo, descompost, fora de si, increpant i amenaçant amb els punys closos a un mosso, aterrat, mentre davant d'ells jeu llastimosament per terra un escampall de trossos i trossos de lo que fins un moment abans havia estat una estàtua d'alabastre.

Una idea lluminosa germinà sobtadament en el cervell del jove.

— Me'ls vendrà aquests trossos? — cridà heroicament a l'amo, que es quedà mirant-lo com si temés heurarse-les amb un boig.

— Però, insensat! Què en farà d'aquesta trencadissa! Que no pot aprofitar-se?

— Es cosa meva. N'hi ofereixo cinc duros.

— Que ho diu de veres?

— I pagats al comptat si vostè es compromet a acondicionar-me'ls bé en una caixa.

— Fet.

— Doncs d'aquí a una hora li enviaré a buscar.

I radiós, com qui ha tret la rifa, se'n va a buscar un «vol que li porti?»

— Mira, noi: hi ha un duro a guanyar. D'aquí a una hora te'n vas a tal banda, et carregues a coll una caixa que et donaran i la portaràs al número tal del carrer tal, pis principal, amb aquesta targeta. Trucaràs a la porta, i al moment que vagin a obrir-te deixes caure la caixa escales avall. Jo sortiré fet un esperitat; cridaré, potser et clavaré alguna puntada de peu, però tu t'esquitlles com si se t'emportessin els diables. Entesos?

— Entesos.

I donant gràcies a la Divina Providència, que tan oportunament havia vingut en son auxili, corregué a mudar-se i es presentà a casa de la seva adorada; la qual, amb la major complacència, anava mostrant als invitats els magnífics regals que havia rebut.

— I el meu? — preguntà, manifestant estranyesa. — No ha arribat encara?... Es estrany. I tant com ho he encarregat!

En fi, s'assegué tothom a taula, el jove mostrant gran contrarietat i fingint un malhumor creixent.

De cop, sona el timbre bruscament. — Ara! — exclama el jove, amb aire triomfant. — Ara deuran dur el meu regal!

Però al mateix temps sona a fora l'escala un terratrèmol que no sembla sinó que la casa s'enfonsi. Pàl·lids, despavorits, s'aixequen tots els convidats, corren a la porta del pis, i veuen amb estupor una caixa saltant a tomballons escales avall i un bordegàs fugint cames ajudeu-me.

— El meu present! — cridà el jove, posant-se les mans al cap, arrencant-se els cabells, apunyegant-se. — La meua estàtua!...

Procuran calmar-lo; els criats de la casa pugen la caixa, la posen a terra, procedeixen a desclavar-la amb tot el mirament possible.

— Es inútil! — crida el jove; — ja podeu llençar-ho tot! Podeu contar que està feta mil bocins!...

— Qui sap!

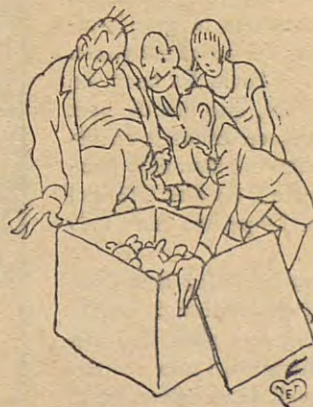
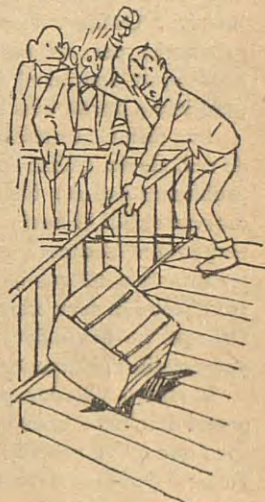
— Forçosament! ni la vull veure!...

Finalment s'obre la caixa... i què és lo que apareix dins d'ella?

Un sens fi de trossos d'alabastre, meticulosament embotlicats cada un amb un paper de seda.

Així ha parlat el meu amic R. — I la història m'ha fet tanta gràcia — com ell suposava — que no he sabut resistir a la temptació de referir-la als llegidors del VIROLET.

APELES MESTRES

(Continuació)

I si bé no mancaven uns quants rancuniosos que deien que Oràngel, ben mirat, no feia més que una reparació justa de les seves imprudències, la majoria no tenia altra dèria que guaitar al cel, i d'això potser que el Senyor n'estava agraït, per quan no havia posat deturador en l'obra del fill del Dr. Arquimbau.

Tard o d'hora les egiües tornen als seus galzes. L'Oràngel era pastat d'argila i la terra tenia que tornar. Enganxada la darrera rodanxa, esplendent altra volta el Sol, com en els seus millors dies... tot just l'any s'esqueia pels volts de juny!... Oràngel empenqué la davallada, gronxa que et gronxaràs per les corrents solàries, ben content d'haver aconseguit apaiar el desgavell que el descobriment del seu pare havia portat a la Terra.

Ben mirat, la saviesa del Dr. Arquimbau no havia servit de res. Havia trobat l'or sintètic; havia resolt una munió de problemes astrals; havia pogut comprovar per Oràngel que darrera el Sol hi havia un més enllà deífic, on la pensa humana no hi té encara accés, però dels seus assaigs, no en restaria més del que ha pogut restar de la gesta de Teseu: el vol d'Icar i la seva mortal caiguda, o menys encara, perquè Oràngel no havia fiat a la efimera resistència de la cera, la potencialitat grimpadora del seu cos.

El minyó volador passà a bressar-se en les ones selèniques i dominant unes estrebades en el filet subtil anusat al cor i que ell va prendre per traidories misterioses de Selena, s'apartà de l'àrea de la Lluna, per a entregar-se al bressoleig de les ones telúriques, que a cada moviment seu vibraven com si portessin dintre harmonies terrenes recaptades qui sap com. A l'Oràngel li feia l'efecte d'haver-se adormit damunt les cordes d'una arpa que surés per l'espai a la ventura.

i cintes perquè l'arribada tingués ressò de festa extraordinària.

Havien estat cridats els poetes i els pintors, perquè s'impressionessin de la magnitud de l'espectacle i el perpetuessin en versos d'or i en pintures immortals. Els cronistes més hàbils de totes les Corts esperaven amb la ploma d'oca i el pergami a punt. Els notaris hi eren per a donar fe, i els savis no hi mancaven per tal de saber quelcom més.

Oràngel, tocant ja la terra, respirant amb certa repugnància el baf de les multituds, posà peu en l'encoixinat, i encara no refet de la sorpresa d'aquella rebuda magna, arribà a ses oïdes la veueta dolça de la princeseta Estel, que li llegia el missatge de benvinguda, amb veu tremolosa i apagada perquè l'emoció li cloïa la gorja.

De reüll, mentre escoltava, Oràngel llambregà al seu voltant per si descobria els seus pares, però fou endebades.

El parlament llegit per la princeseta Estel era un seguit de paraules boniques, que varen fer tornar vermell a Oràngel, però li semblà prudent no fer el desmenjat i rebre-les amb atenció, mal que no fos més que per a treure's l'agre de les males paraules que va sentir-se en tornar del seu primer viatge al Sol.

Grans picaments de mans segellaren el parlament. Sembla que el senescal que l'havia redactat, havia sabut interpretar els sentiments populars, i ja n'hi havia prou.

Oràngel contestà donant les gràcies, i acabà el seu discurs preguntant pels seus pares.

— No vénen amb tu, Oràngel? — recalcà amb estranyesa el rei.

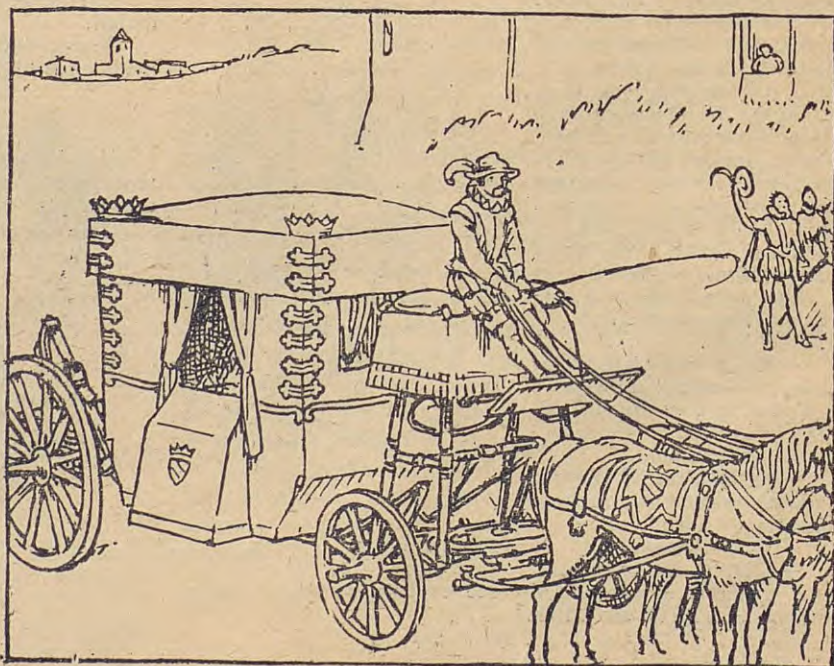
La pregunta féu comprendre al minyó que el seu pare i la seva mare eren al cel, i si la princeseta Estel no hagués tingut uns ulls d'un blau encisador, i uns llavis de cirereta d'arbós, i una cara de pometa camosina, potser donant-se aire,

VIII

Els savis de la Terra començaren a veure'l clarament. La nova corregué per tots els indrets coneguts i la gentada, encuriosida, corregué a envair les muntanyes més altes i els cims més alterosos, per tal de veure abans que la gran multitud el davallament del gosat minyonet.

La princeseta Estel havia fet bastir en el planell d'un capciró, que des de baix semblava tocar el cel, un cadafalc encoixinat, clos amb gallarets i flàmules, ganfarons i banderoles, a fi de què Oràngel comprengués on se l'esperava amb més il·lusió.

Ella mateixa s'havia abillat amb drap d'or i seda blanca, i els joiells més lluents del seu cofret. El rei, son pare, portava la vesta reial i la mangala, i tots els ministres s'havien proveït de medalles, creus

s'hauria enfilat altra volta cel amunt per a cercar els seus pares.

Oràngel va recordar-se de Selena... No, no tenia la mestressa de la Lluna aquella virior de vida que traspuava per tot el cos de la formosíssima Estel, ni comparança en la dolçor de la veu, ni aquella sentor de nard que emergia de la gentil princeseta.

A pres del rei, que volia fer-li tota mena d'acataments, Oràngel donà el braç a l'enrojolada Estel, que, frec a frec del minyó, tremolava de goig, entre els visques xardorosos de la corrua de cortisans i la xafarderia de les dames de la Cort. I els dos eixiren del clos per a pujar en una carrossa de mareperla, de la que tiraven sis corsers enplomallats, blancs els dos primers, rossos els segons i negres els junyits a la llança del vehicle.

— Pugeu, meravellosa princesa, que en veure-us, no sé si encara estic al So! — gosà a dir Oràngel, embadalit, mentre, genoll en terra, oferia a Estel escambell per a enfilarse al cotxe.

— Que bonic deu ésser el Sol, veritat?

Oràngel clogué els ulls un moment, reconstituïnt en sa retina la llum del corònim, però els obrí tot seguit per a guaitar la càrona envellutada de la filla del rei.

— Pàl·lid davant vostre, missenyora, que si vostres ulls tinguessin a prop boirines que copsessin la seva llum i l'espargissin pel món, no es faria més cas d'ell del que se'n fa de la Lluna.

La princeseta regracià al minyó amb una miradeta amoiadora la comparació. També ella trobava que Oràngel era més alegre que el Sol, i en contemplar-lo sentia una tebiora al cor inexplicable.

Arribats al Palau, construït de nova planta, hi hagué la recepció popular. Prou li dolia a la princeseta aquell besamans, i aquella desfilada de dames, que totes s'havien empolainat per a ésser més escaients a ulls de l'admirat Oràngel. Més d'un cop va dir-li al seu pare:

— Trobo que tanta dona ha de fadigar Oràngel!

Però el rei responia assenyadament:

— Elles li teixiran la més esplendent corona! Deixa fer!

Grans alimàries i festes foren organitzades. Borns, jocs florals, proves atlètiques, amb tanta d'abundor, que l'esbarjo del poble durà dies i dies. Només que Oràngel enyorava els seus pares.

Temia la seva quietud, i més encara, la necessitat creixent que sentia de no moure's del costat de la princeseta Estel, que ja es deia si acabaria en noces.

No era que s'haguessin parlat d'amor, però l'Estel no sabia passar-se sense Oràngel. Aquest no sabia estar-se sense l'Estel. I deixaven colar les hores guaitant-se de fit a fit, que semblava que volguessin dir-se quelcom, sense trobar per quina paraula començar la història. Tan senzill que és dir «t'estimo» i tant que costa el dir-ho, si no acaben els llavis per trabucar-ho!

Acabades les festes, una nit, Oràngel sentí en el seu cor l'estrebada més forta que mai. Va sobtar-se i s'avergonyí del seu oblid.

Silenciosament, sense acomiadar-se sisquera de l'enamorada Estel, per a estalviar-se vacil·lacions, davalà al jardí del palau, saltà per damunt de la tanca i corregué vers la seva casa.

La trobà solitària, plena de pols, i el cor se li va nuar... Era precis pujar espais amunt i cercar els pares, que devrien ésser presoners de la Lluna.

Provà d'enlairar-se Oràngel, però s'havia rentat tantes vegades en les piscines del palau, per a treure's un polsim d'or que encara el cobria, que els àcids volatilitzadors tenien perduda tota l'eficàcia. Cuia-corrents s'amarà de iodo, de càmfora i d'èter, i aprofitant una ventada, provà d'alçar el vol. S'enfilà, tornà a baixar, però per fi pogué vèncer la resistència de l'espai.

Noves estrebades, semblaven indicar que la Rosó corria perill. El minyó va cercar-se el filet, i en trobar-se, el va tivar també, com volent dir:

— Espereu-me, que vinc en ajuda vostra!

Tres estrebades més li respongueren, i ell ja es serví del filet per guiar-se més a la segura.

Prest reconegué que seguia el camí de l'astre de vori. Reflexionà:

— Es que el pare i la mare són presoners de la Lluna? El pare, ja em consta gairebé... Però, i si tot plegat fos un artet de Selena?

Oràngel era valent.

— Ja em defensaré! — va pensar. I continuà surant.

Un moment arribà en què va semblar-li que el filet vivava més. Segur que m'erro de camí... Però, alabat siga el Senyor! — i va deixar-se portar.

Poc a poc observà que l'espai s'enfosquia. On el portava el filet? Potser a les regions tenebroses... Avant! Si el criava la seva mare, no tenia dret a torbar-se!

Mentre ell es fonia entre les negrors subllunars, a la Terra, en el palau de la princeseta Estel, tot era desconsol.

L'enamorada donzella cercava el minyó i preguntava per ell a tothom, fins als ocells, que poca cosa podien dir-li.

El rei manà fer crides arreu del reialme, i no trobant Oràngel enlloc, començà a córrer la brama de què els àngels o els diables se l'havien emportat, Déu sap amb quins designis.

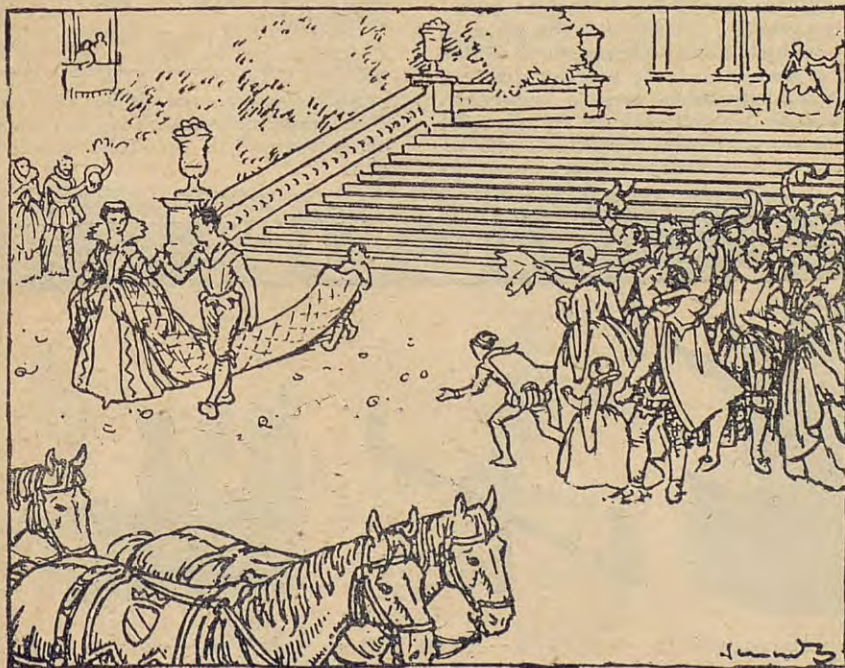
La princeseta plorava desconsoladament. Tan que s'hi havia acostumat a la companyia d'Oràngel.

Aquest avançava anguniós, a les pal·pentes, refiant-se del filet.

Sentia ja l'ambient gelid d'aquella infinita gorja de llop, però no deturava l'embranchida.

Una oloreta vingué als seus narius. Olor d'una mena coneguda, que no podia dir ben bé de què era, però que li va recordar la seva infantesa. I de sobte, uns braços que l'estrenyien i un crit de l'ànima, que deia:

(Continuarà)

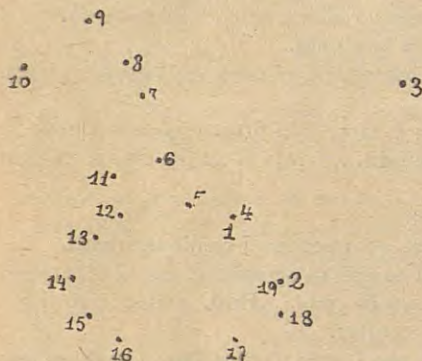

UN RETALLET DE CADA COSA

Jordi Stephenson era un dels vuit fills d'una família tan pobre, que tots tenien de dormir en una mateixa habitació. Jordi guardava les vaques d'un veí, però s'espavilava de manera que li quedava temps per a modelar màquines d'argila i trossos de cicuta en lloc de tubs. Als disset anys estava ja de encarregat de la màquina de vapor en la qual el seu pare feia de fogaire.

No sabia llegir ni escriure però la màquina li fou el mestre i ell l'aplicat deixeble. Mentre els demés obrers passaven els dies de festa bevent i jugant, Jordi s'entretenia en desmuntar la màquina per a netejar-la, examinar-la curiosament i experimentar les diverses combinacions del seu organisme. En assolir fama d'inventor pels perfeccionaments introduïts en les màquines, els companys, que mentre ell treballava bevien i s'esplaiaven, el prengueren per un home de sort.

EL DIBUIX REVELADOR

Unint els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta, obtindreu un dibuix insospitat.

Cal que sigui fermament arrelat en vosaltres el delit de perfecció. Cal que en tots els vostres actes hi poseu la mateixa cura que posaríeu per fer una obra mestra, per donar un pas decisiu. No us penedireu mai d'haver fet ben feta la vostra obra. Si més no, tindreu el goig del deure acomplert.

JEROGLIFIC COMPRIMIT

I t t t t
T t t t T

No us avergonyiu d'ésser pobres! Jesucrist va néixer en una establia. Cal que tinguem present que moltes fortunes, són pastades amb llàgrimes i sang dels humils.

FULLS D'ENCICLOPEDIA

DEL DESPERTADOR

Es l'aparell impertinent que us trenca el son i us recorda que teniu d'anar al col·legi. El despertador és una gran cara rodona que somriu sarcàsticament contemplant l'esverament del vostre rostre produït pels efectes del campaneig nerviós i explosiu.

El campaneig del despertador us perfora l'oida com un filabargu. El despertador és feli i mal intencionat com un tigre, de primer, us ofereix un tic-tac bressolador que convida a la somnolència i quan ja us té ben adormit i comenceu a somniar que heu fet un bon examen i que us donaran matrícula d'honor, llavors se us dispara amb el seu campaneig i us desperta abans que els de casa us abracin per haver obtingut tan bona nota.

Si enutjós és el despertador a l'estiu, a l'hivern és gairebé insuportable. A quina ànima, sinó a una ànima terriblement cruel, se li acudirà d'arrencar-nos de l'escalforeta del llit per transportar-nos al glaç dels matins hivernencs?

No tot han d'ésser blasmes per al despertador. El despertador (el despertador que va a l'hora), és el vetllador fidel del vostre son que us subministra puntualment a l'hora convinguda el rajolí d'aigua de roses del seu martelleig en virtut del qual us lleveu puntualment a l'hora i no feu

tard a l'excursió a Sant Miquel del Fai. El despertador és l'avís amorós i inenxorable del compliment del deure.

Tal vegada el despertador amb el seu picaroleig alegre ens condueix al treball i ens estalvia que la misèria i la deshonra ens vinguin a fer alçar del llit.

SALOMÒNIC

Samuel Drew era un noi que al primer cop d'ull, semblava de limitada intel·ligència, no obstant, després d'un accident que de poc li costa la vida, i en morir el seu germà, s'aplicà amb tanta assiduitat a l'estudi, que no perdia ni un moment en l'oci. Aprofitava els intervals entre plat i plat de menjar per a llegir llibres instructius. Deia que la lectura de «L'edat de la raó» de Paine, l'estimulà a ésser escriptor, amb el propòsit de refutar tal com vigorosament ho féu, els arguments exposats en la dita obra.

JEROGLIFIC

C
P u u u

No he de consentir que en la meua presència se les doni de ric un home pel sol fet de posseir moltes terres. Dec donar-li a entendre amb els meus actes, que per a res no necessito les seves riqueses; que no em poden subornar ni el regal ni la ostentació; i encara que estant jo sense un cèntim i rebent el pa de de la seva mà, ell és més pobre que jo.

EMERSON

No us fieu massa de la sinceritat d'una noia més amiga de la crema i els pòlvors, que del sabó i l'aigua clara.

GRAN CONCURS

N.º 169 — Josep Mª Galí

N.º 170 — Mateu Galí

N.º 171 — Antoni Vallés

N.º 172 — Ramon Bardés

PER A LES NENES

LLIRIS

Encar que la bellesa de les flors naturats és inimitable, us ensenyaré avui la manera de fer flors de lliri, de paper, la confecció de les quals us serà un agradable entreteniment.

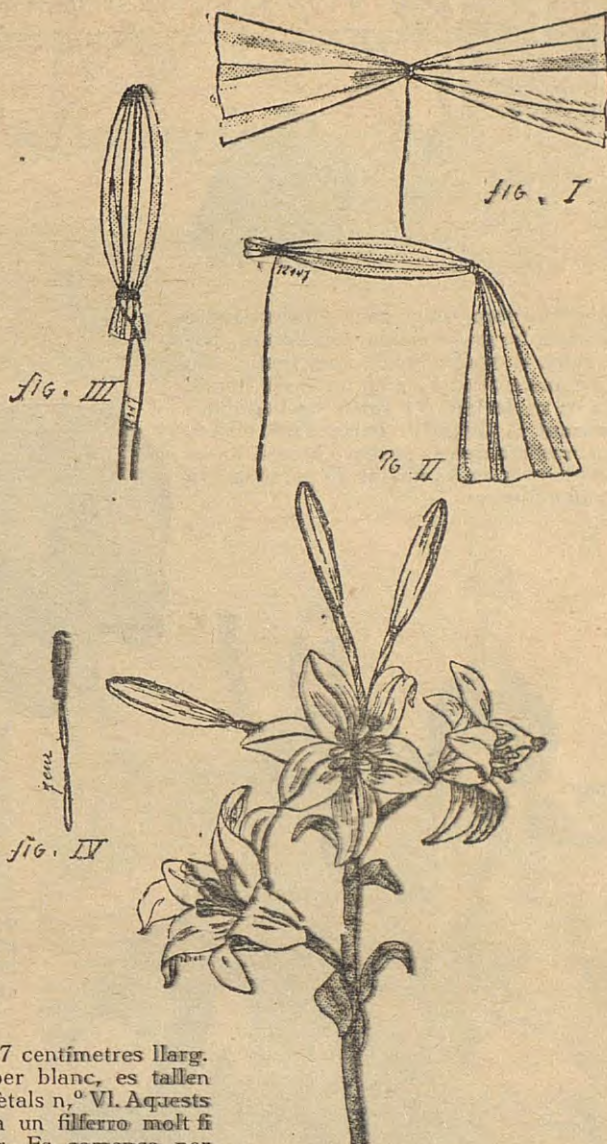
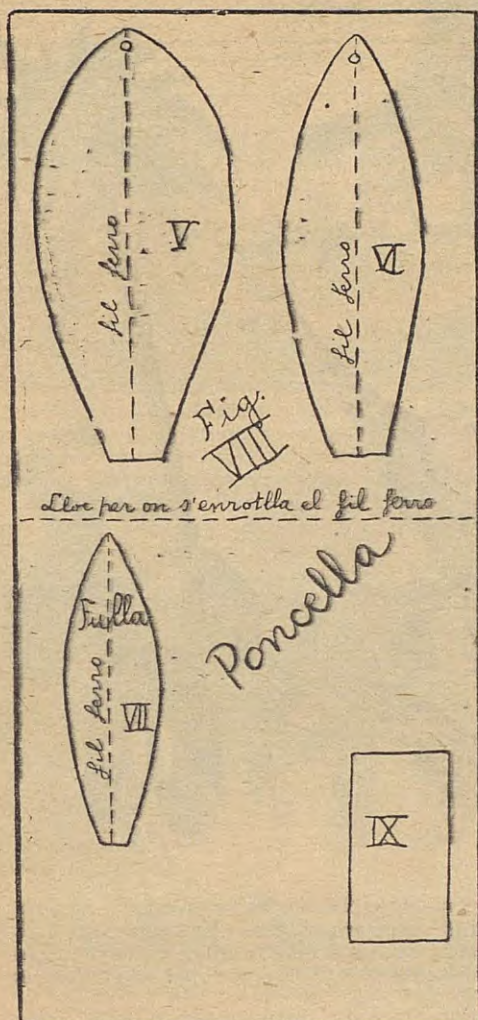
ferro amb què es lliga es deixa uns 6 centímetres de llarg, i es dissimula cobrint-lo amb paper verd.

Pistils. Es tallen 7 trossos de paper groc igual a la figura IX, es cargolen pel cantó més llarg i es pleguen per la meitat, agafant-los amb el filferro, que

podeu doblegar els pètals al vostre gust.

Muntatge. S'ajunten els pistils. Després es posen els tres pètals n.º V. En el segon rengle, intercalant-los, els tres pètals n.º VI. Es lliga tot amb un filferro ben fort, que es deixa uns 4 centímetres llarg el qual s'enrotlla amb paper verd.

S'agafa la branca; es posen les poncelles, les flors i algunes fulles tallades

Es necessita: Paper gofrat blanc, verd, groc, filferro molt fi, un de més gruixut i un branqueta sense fulles.

Poncella. S'agafa el paper blanc i es talla igual a la fig. VIII, s'arruga del mig, enrotllant-hi un filferro (fig. I) es lliga d'un costat (fig. II) i s'ajunta amb l'altre costat (fig. III). El fil-

deurà quedar uns 7 centímetres llarg.

Pèta s. Amb paper blanc, es tallen 3 pètals n.º V i 3 pètals n.º VI. Aquests pètals els aguanta un filferro molt fi que passa pel mig. Es comença per baix i es fa passar pel foradet que hi ha marcat a dalt; es plega el filferro i es torna a baixar. D'aquesta manera

com el model VII, s'acaba tot cobrint la branca amb paper verd.

TALLARETA

D'OMBRES XINESQUES

N.º 173 — Jose osell

N.º 174 — Manuel Nogués

N.º 175 — Joan Galí

N.º 176 — Anselm Nogués

EL SIMI PRETENSIOS

per CASTANYS

El simi del parc estava cansat de romandre engabiati. A força d'observar els homes, havia adquirit el convenciment que, vestit com ells, podria confondre's amb un ésser humà. Un dia es va decidir. Va sortir de la gàbia i arrabassant la livita, el barret i les ulleres d'un naturalista que es passava hores i hores contemplant-lo, es va abillar de persona i va fugir cap al desert.

Quan va arribar-hi, les bèsties es varen quedar admirades. Tot el simi respirava progrés. Va saludar-les amb aire de protecció i els va prometre modernitzar-les. Les bèsties restaren admirades i sospiraven per una livita i un capell.

A l'endemà el simi donà una conferència sobre la manera de comportar-se en públic i els usos i costums de la societat moderna. L'hipopòtam, el lleó, l'elefant, l'estruç, l'ós, el llop i demés bèsties, l'escoltaven amb la boca oberta i creient tot ço que els deia. En acabar la conferència, no va quedar un animal que no sentís la necessitat de transformar-se. Les paraules del simi varen fer efecte.

Els óssos varen ésser els primers d'encarregar-li roba. El simi va fer unes quantes escapades a ciutat i va tornar proveït de tota mena de peces de vestir.

(Continuarà)